

retlige Interesser, er der egentlig ikke nogen Grund til at modsætte sig det, og det saa meget mindre, som det er noget, der nu finder Sted mange andre Steder i Verden. Det er ikke forbudt i Sverige og heller ikke i England. Det er heller ikke forbudt i Tyskland, idet mindste ikke i Gotha, thi der brændes som bekendt mange Sig, og heller ikke i Frankrig eller i Italien er det forbudt. Det er altsaa nærmest som en Tilfredsstillelse af et naturligt Krav fra den individuelle Frihed, at denne Lov er kommen frem, og ikke fordi man tror, at man i nogen overfluelig Fremtid i alt Fald vil opnaa noget videre i hygieinisk eller sanitær Henseende ved Loven. Jeg tror nu, som ogsaa den første ærede Taler egentlig indrømmede, at de Krav, der kunne stilles fra det offentlige Side, ere tilfredsstillende ved Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og at Loven i det hele taget gaar temmelig forsigtig til Værks og indskrænker Retten saa meget, som den kan indskrænkes, naar det overhovedet skal være tilladt. Man vil saaledes se, at denne Lov jo i Modsætning til mange andre i fremmede Lande ikke tillader, at en afdøds efterladte tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville brænde hans Sig eller ikke, men Sigbrænding kan kun finde Sted, naar der foreligger en Bestemmelse af ham selv derom. De fleste fremmede Love tillade de efterlevende, som besørge Begravelsen, at tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville gaa frem paa denne Maade eller paa den almindelige Maade, men det gør dette Lovforslag ikke. Fremdeles forlanger dette Lovforslag, at den afdødes Vilje skal foreligge i Testamentsform. De fleste fremmede Landes Love, jeg kan gerne sige alle, i alt Fald de, jeg kender, forlange det ikke, men forlange kun, at der skal foreligge en Viljetilfølgelse, saa gør det for Resten ikke noget, i hvilken Form det sker. Jeg anser det for farligt at statuere en saadan Eetning som denne, at Viljeserklæringens Form er ligegyldig. Det vilde let kunne føre til noget saadant som, at naar en Mand efter en bedre Middag sidder i en Sofa og siger: Jeg har saamænd ikke det mindste imod at blive brændt efter min Død — og det vil jo ikke være vanskeligt at skaffe tilstrækkelige Vidner paa en saadan Dtring — skulde det være et tilstrækkeligt Grundlag for Sigbrændingen. Jeg finder det derfor meget rigtigt, naar Loven knytter Afgangen dertil til en vis sølen Form, der skal iagttages som Garanti for, at det er en vel overvejet Beslutning, som den paagældende har taget. Hvad dernæst § 3 angaar, indeholder den det samme, som andre Steder foreskrives for

at sikre Retsplejens Krav. Som det vil bemærkes, er det ikke en hvilken som helst Læge, der kan give den Attest, der her er Tale om, men det er Stedets Embedslæge. I København har man maattet blive staaende ved Kommunalægerne, fordi der, som bekendt, kun er en eneste Embedslæge i København, nemlig Stadslæggen, og det vilde være alt for uovertommeligt eller kunde i ethvert Fald blive alt for uovertommeligt for ham, om han skulde udstede alle disse Attester. Derfor har man i København maattet lade Kommunalægerne træde i Stedet for Embedslæggen, men ellers er det jo Embedslæggen og ingenlunde en privat praktiserende Læge, som maatte have behandlet den afdøde, der skal udstede Dødsattesten. Men det er endda ikke tilstrækkeligt. Dødsattesten skal forevises for Politiet, som jo er berettiget til, hvis det finder nogen Betænkelighed paa Grund af Forhold, som ad anden Vej ere komne til dets Kundskab, at nægte at give Tilladelsen, indtil den fornødne Undersøgelse har fundet Sted, akkurat som Tilfældet nu er, idet jo Politiet ved ethvert Sig kan modsætte sig Begravelsen, naar det er i en kriminel Undersøgelss Interesse, at Liget bliver til Stede. Den Mulighed, at Sporene af en Forbrydelse kunne skjules, ligger i Virkeligheden meget fjernt. Vi maa ikke glemme, at denne Mulighed ogsaa er til Stede ved den nuværende Begravellesmethode. Der er forskellige Arter at tage Livet af et Menneske paa, hvor Beviset ogsaa vil gaa tabt ved den nu brugelige Begravellesmaade, naar der er hengaaet nogen Tid, inden Spørgsmaalet rejses. Naar der for Eksempel er Spørgsmaal om, at en Person skulde være kvælt, som jo er en ikke ualmindelig Maade at tage Livet af gamle Aftægtsfolk og deslige paa, i det mindste er det forekommet adskillige Gange, gaar Beviset jo tabt, naar Liget har ligget nogen Tid i Graven, og Forraadnelsen eller Opløsningen er frettet nogenlunde vidt frem, saa at ogsaa den nuværende Begravellesmaade meget godt kunde føre til det Resultat, at Sporene af den Forbrydelse ndslettedes. Giftmord vil jo i nogle Tilfælde i alt Fald — jeg tror forresten ikke i alle — maatte kunne efterspores ved en Undersøgelse af Liget, naar det er begravet paa den sædvanlige Maade, navnlig vil dette være Tilfælde ved Arsenikforgiftning og deslige, men den Slags Ting ere dog saa overordentlig sjældne, at det forekommer mig — jeg tror ogsaa den ærede første Taler var enig deri — at det paa Grund af en saa fjern Mulighed at ville modsætte sig en Foranstaltning, som dog en Del Mennesker ønske, vilde være at gaa alt